

CRESCENT CITY

FÖLD

és

VÉR

HÁZA

„Szédítő, izgalmas utazás,
minden kanyarban meglepetés vár.”

– *Entertainment Weekly*

fine selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

CRESCENT CITY

FÖLD

és

VÉR

HÁZA

SARAH J. MAAS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Tarannek –
Egem legfényesebb csillagának*

LUNATHION

ANGTALOK KADUJA

CRESCENT CITY

KÖZPONTI ÜZLETI NEGRED

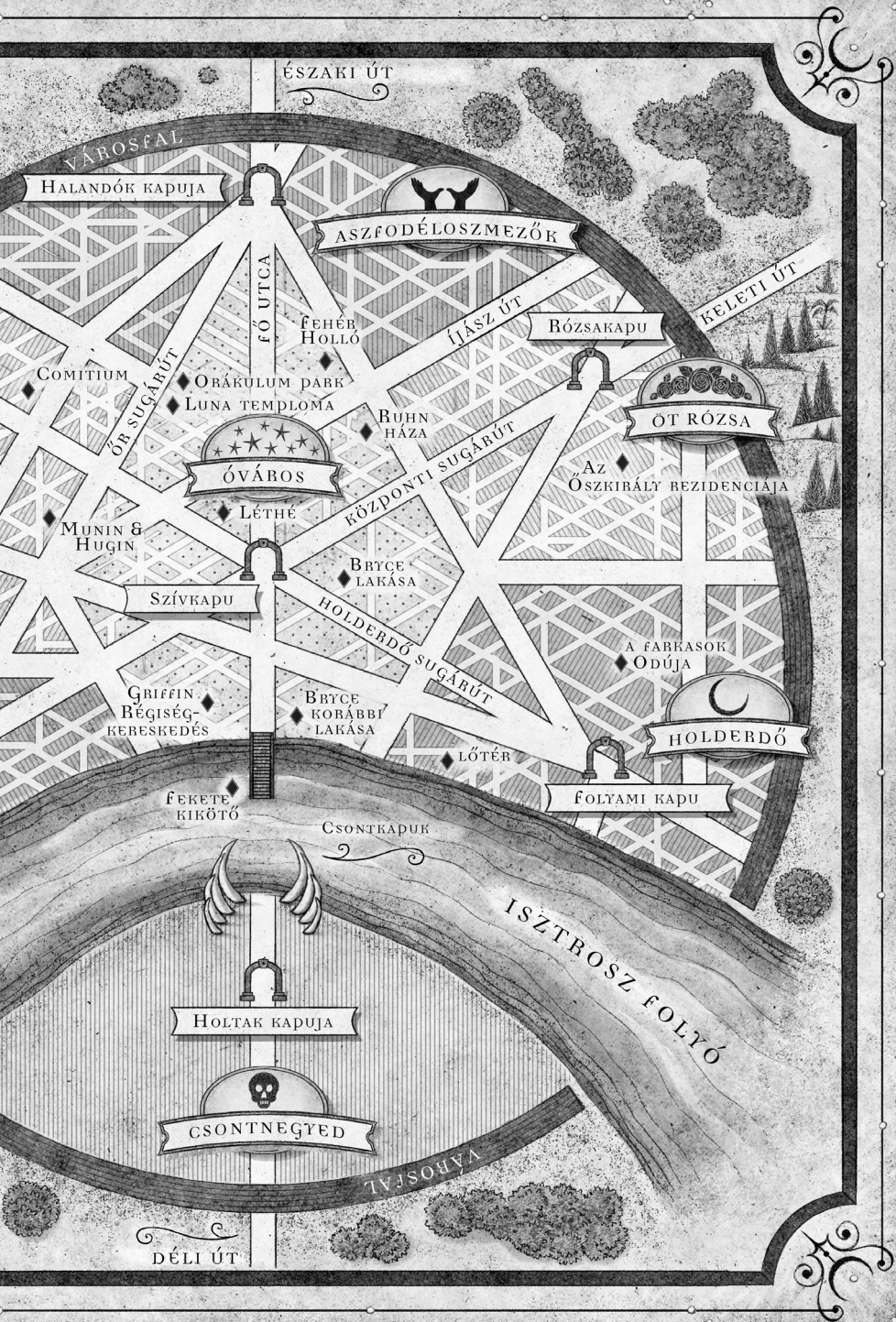
HÚSPIAC

KEBESKEDŐK KADUJA

NYUGATI ÚT

ISZTROSZ FOLYÓ

ÉSZAKI ÚT

VÁROSFAL

HALANDÓK KAPUJA

ASZFODÉLOSZMEZŐK

KELETI ÚT

BÓZSAKAPU

COMITIUM

FEHÉR HOLLÓ

ÓRÁKULUM PARK
LUNA TEMPLOMA

BUHN HÁZA

ÓT RÓZSA

ÓVÁROS

AZ OSZKIRÁLY BEZIDENCIAJA

MUNIN & HUGIN

KÖZPONTI SZUGARÚT

SZÍVKAPU

BRYCE LAKÁSA

A FARRASOK ODÚJA

GRIFFIN RÉGISÉG- KERESKEDEÉS

BRYCE KORÁBBI LAKÁSA

HOLDERDŐ

FEKETE KIKÖTŐ

CSONTKAPUK

FOLYAMI KAPU

ISZTROSZ FOLYÓ

HOLTAK KAPUJA

CSONTNEGYED

VÁROSFAL

DÉLI ÚT

M I D G A R D

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆ N É G Y H Á Z A ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

*ahogyan azt a v. k. 33. évében a Birodalmi Szenátus
az Örök Városban elrendelte*

F Ö L D É S V É R H Á Z A

Alakváltók, emberek, boszorkányok, közönséges állatok
és mindazok, akiket Kthona szólít, továbbá Luna néhány kiválasztottja

É G É S L É L E G Z E T H Á Z A

Malákhim (angyalok), tündérek, elementálok, természetszellemek*
és azok, akiket Solas megáldott, továbbá Luna néhány kegyeltje

E Z E R V Í Z H Á Z A

Folyószellemek, sellők, vízi lények, nimfák, kelpie-k,
nøkkok és mások, akik Ogenas oltalma alatt állnak

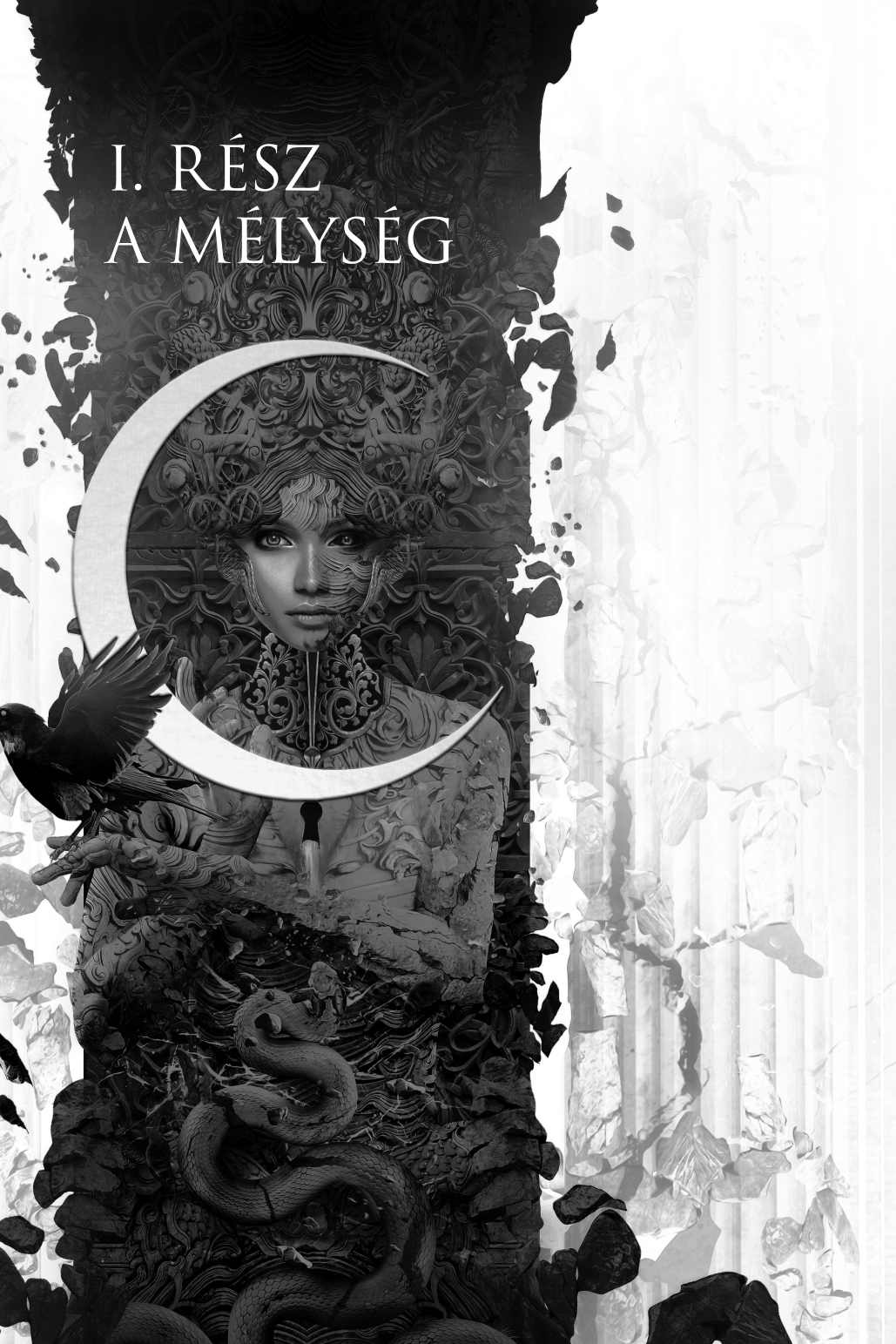
L Á N G É S Á R N Y H Á Z A

Daemonakik, kaszások, lidércek, vámpírok, drakik, sárkányok,
nekromanták, továbbá számos veszedelmes és névtelen lény,
akiket még maga Urd istennő sem lát

* A természetszellemeket a Bukásban való segédkezésük okán kizárták a házukból, és most alsóbbrendűként tartják őket számon, de sokan nem fogadják el ezt az ítéletet.

I. RÉSZ
A MÉLYSÉG

EGY FARKAS VOLT A GALÉRIA AJTAJÁBAN.

Ami azt jelentette, hogy csütörtök van, ami azt jelentette, hogy Bryce *tényleg* istentelenül fáradt lehet, ha Danika érkezése alapján állapítja meg, milyen nap van.

A Griffin Régiségkereskedés súlyos fémajtáján puffanások jelezték, hogy a farkas ököllel veri. Bryce tudta jól, hogy a szóban forgó ököl fémes lilára lakkozott körmökben végződik, és igencsak ráferne már egy manikűr. Egy szívdobbanással később fojtott női vakkantás hangzott a fémen túlról:

– A francba már, B, nyisd ki! Rohadt meleg van idekint!

A szerény bemutatóterem asztala mögött ülő Bryce elvagyorodott, és megnyitotta a bejárati ajtó kamerájának videoképét. Borvörös tincset hegyes füle mögé simította, és beleszólt a kaputelefonba:

– Miért vagy ilyen mocskos? Úgy nézel ki, mint aki a szemétben kajtatott valami után.

– Mi a tökömet jelent az, hogy *kajtat*? – Danika egyik lábáról a másikra ugrott, verejték csillogott a homlokán. Koszos kezével letörölte, nedves fekete foltot hagyva maga után.

– Te is tudnád, ha néha a kezedbe vennél egy-két könyvet.

Bryce hálás volt, hogy végre félbeszakíthatja a délelőtti kemény kutatómunkát, és mosolyogva felállt az asztalától. A galériának nem volt ablaka, így csak a teljes körű megfigyelőrendszerre támaszkodhatott,

ha ki akarta deríteni, ki jár a vastag falakon túl. Még éles, féltünder-hallásával sem hallott szinte semmit a vasajtón túlról, leszámítva persze, ha valaki épp dörömbölt rajta. Az épület dísztelen homokkő falai a legmodernebb technológiát és elsőrangú védővarázslatokat rejtettek, ezeknek köszönhetően maradt fenn, és ezek védték a rengeteg könyvet odalent az irattárban.

Mintha elég lett volna csupán a túsarkúja alatti szintre gondolni, halk hang csendült a bal kéz felőli, tizenöt centi vastag irattárajtó mögül.

– Danika az?

– Igen, Lehabah.

Bryce megragadta a bejárati ajtó kilincset. Az ígézetek ott bizsergettek a tenyere alatt, füstként kúsztak végig szeplős, aranybarna bőrén. A fogát csikorgatva állta, még mindig nem szokott hozzá az érzéshez, hiába dolgozott már egy éve a galériában.

– Jesiba nem szereti, ha itt van – figyelmeztette Lehabah az irattár megtévesztően egyszerűnek tűnő fémajtójának másik oldaláról.

– *Tē* nem szereted, ha itt van – javította ki Bryce, és összehúzott, borostyánszín szemmel az irattár ajtajára sandított. Tudta, hogy a kis tűzszellem ott lebeg a másik oldalon, és a fülét hegyezi, mint mindig, amikor valaki odakint állt. – Menj vissza dolgozni!

Lehabah nem válaszolt, valószínűleg lelebegett a lépcsőn, hogy a könyveket őrizze. Bryce a szemét forgatva felrántotta a bejárati ajtót, mire mellbe vágta a hőség. Olyan száraznak bizonyult, hogy azzal fenyegetett, az életet is kiszívja belőle. És még csak most kezdődött a nyár.

Danika nem csak úgy festett, mint aki a szemétkben kajtatott valami után, pont úgy bűzlött is.

Máskor egyenes, selymes zuhatagként aláhulló, ezüstszőke hajának tincsei kicsúsztak hosszú fonatából, begöndörödtek, és az ametiszt-, zafir- és rózsaszínű sávokat fém- és ammóniaszagú, sötét, olajos anyag pöttyözte.

– Nem sietted el – morogta Danika, majd bevonult a galériába. A háttára erősített kard minden egyes lépéssel ringott. Hajfonata rátekeredett

a markolat viharvert bőrborítására, és Bryce vette a bátorságot, hogy kiszabadítsa, amint a lány megállt az asztal előtt.

Épphogy csak sikerrel járt, Danika vékony ujjai már csatolták is ki a szíjakat, amik viseltes bőr motorosdzsekijére erősítették a kardot.

– Itt kell hagynom pár órára – jelentette be, miközben lehúzta a fegyvert a hátáról, és megindult a bemutatóterem lambériája mögé rejtett tárolóhoz.

Bryce az íróasztal szélének dőlt, és összefonta a karját, ujjhegyei testhez álló, fekete ruhájához simultak.

– Már így is büzlik minden az edzőcuccodtól. Jesiba délután visszajön, és ki fogja hajítani a holmidat a szemébe, ha itt találja.

És hálát adhatnak, ha csak ennyit tesz – az ember könnyedén Hél bugyraiban érezheti magát, ha Jesiba Rogát provokálja.

A négyszáz éves varázslónő boszorkánynak született, de a gyökereit megtagadva a Láng és árny házához csatlakozott, és egyedül a Holtkirálynak felelt. A Láng és árny jól illett hozzá, varázslatai segítségével könnyedén felvehette a versenyt a legsötétebb ház bármely varázslójával vagy nekromantájával.

Úgy hírlett, állattá változtatja azokat, akik nagyon dühítik. Bryce nem mert rákérdezni, vajon a tucatnyi, akváriumban és terráriumban élő lény eredetileg is állatnak született-e.

És Bryce igyekezett nem dühíteni a főnökét. Nem mintha a vanírokkal biztosra lehetett volna menni. Az embereket és a közönséges állatokat leszámítva közéjük tartozott Midgard összes lakója, és még a leggyengébb is halálosnak bizonyulhatott.

– Majd később elviszem – ígérte Danika, és megnyomta a rejtett panelt, hogy kinyíljon az ajtó.

Bryce már vagy háromszor figyelmeztette, hogy a tároló nem a szekrénye, de Danika mindig azzal vágott vissza, hogy az Óváros közepén található galéria sokkal jobb helyen van, mint a farkasok Odúja Holderdőben. És ezzel le is zárta a vitát.

A tároló ajtaja kinyílt, és Danika meglegyintette a kezét az orra előtt.

– Az én edzőcuccom büzlik? – Fekete bakancsával megbökte a Bryce táncfelszerelését rejtő besüppedt sporttáskát a felmosó és a vödör között.

– Mikor mostad ki utoljára a ruhádat, baszki?

Bryce felhúzta az orrát, amikor megcsapta a régen használt cipő és az izzadságtól bűzlő ruha szaga. Igen, tényleg elfelejtette hazavinni a dresszt meg a harisnyát, amit két nappal korábban viselt az ebédidei órán. Ennek leginkább az volt az oka, hogy Danika videót küldött neki a konyhapultjukra kiborított mármorgyökérhalomról, a háttérben dübörgött a zene az ablaknál álló lejátszóból, és meglátta az utasítást, miszerint siessen haza. Bryce engedelmeskedett. Annyit szívtak, hogy valószínűleg még előző reggel is be volt állva, amikor bebotorkált a munkahelyére.

Más magyarázattal nem tudott előrukkolni arra, hogy miért tartott tíz percig begépelnie egy kétmondatos e-mailt aznap reggel. Betűről betűre kellett haladnia.

– Nem az a lényeg! – vágott vissza Bryce. – Amúgy is bajom van veled.

Danika átrendezte a bedobált holmikat, hogy elférjen a saját cucca is.

– Már bocsánatot kértem, amiért megettem a maradék tésztaadat. Majd este veszek még.

– Nem az, te barom, de ha már így szóba hoztad, kapd be! Az lett volna a mai ebédem. – Danika kuncogott egy sort. – Hél bugyraiban nem fájhat úgy semmi, mint nekem ez a tetkó – panaszkodott Bryce. – Hátra sem tudok dőlni a széken.

Danika félig énekelve felelt:

– A tetováló figyelmeztetett, hogy pár napig érzékeny lesz.

– Olyan részeg voltam, hogy a nevemet is rosszul írtam le a nyilatkozatra. Nem voltam épp olyan állapotban, hogy megértsem, mit jelent a „pár napig érzékeny lesz”.

Danika, aki ugyanolyan tetoválást csináltatott magának, mint amilyen most Bryce hátán is végigfutott, persze már meggyógyult. Az egyik

előnye annak, ha valaki tiszta vérű vanír: könnyedén meggyógyul az emberekhez meg a Bryce-hoz hasonló félemberekhez képest.

Danika betuszkolta a kardját a kupiba.

– Megígérem, hogy segíték jegelni ma este a fájós hátadat. Csak hadd zuhanyozzak le, tíz perc múlva itt sem vagyok!

Bryce azt már megszokta, hogy a barátnője be-beugrik a galériába, főleg csütörtökönként, amikor pár utcával odébb végez a reggeli órjárattal, de még sosem használta az archívum teljes körűen felszerelt fürdőszobáját.

– Mi ez rajtad egyáltalán?

Danika összevonta a szemöldökét, szögletes arca összeráncolódott.

– Le kellett állítanom egy összeverekedő szatírt és éjrémet. – Fehér fogait kivillantva vicsorgott, ahogy szemügyre vette a kezét fedő fekete anyagot. – Kettőt találhatsz, melyik okádtá rám a *nedveit*.

Bryce horkantva az irattár ajtaja felé intett.

– Tiéd a fürdő. Van tiszta ruha a lenti asztal alsó fiókjában.

Danika mocskos ujjai az irattár ajtajának kilincsére fonódtak. Aztán megfeszült az álla, a nyakán futó korábbi tetoválás – az Ördögfalka jeleként szolgáló szarvas, vigyorgó farkas – hullámszórt a feszültségtől.

Nem a megerőltetéstől, döbrent rá Bryce, ahogy észrevette Danika megmerevedő hátát. A tárolóra pillantott, Danika nem csukta be az ajtót. A városban és messze földön híres kardot a partvisnak és a felmosónak döntötte, az ősrégi bőrhüvely szinte alig látszott ki a benzinnel teli kannától, ami a kinti áramgenerátorhoz kellett.

Bryce jó néhányszor eltöprengett már, ugyan minek Jesibának egy régimódi generátor, de múlt héten az egész városban kihunytt az elsőfény. Amikor elment az áram, egyedül a generátornak köszönhették, hogy a mechanikus zárok kitarítottak a sötétség leple alatt zajló fosztogatások során, amikor azok a nyomorultak kirohantak a Húspiacról, és ellenvarázslatokkal ostromolták a galéria bejáratát, hátha át tudnak törni az igézeteken.

Viszont... Danika az irodában akarta hagyni a kardját. Zuhanyozni akart. Megmerevedett a háta.

– Jelenésed van a városvezetés előtt? – kérdezte Bryce.

Bryce egy kezén meg tudta számolni, hányszor hívta Danikát találkozóra az elmúlt öt évben – azóta, hogy gólyaként összeismerkedtek a Crescent City-i Egyetemen – az a hét ember, aki elég fontosnak bizonyult ahhoz, hogy a barátnője lezuhanyozzon és átöltözzön. Danika általában még akkor is bördzsekit, farmert és valamelyik éppen tiszta, zenekaros pólóját viselte, amikor a nagyapjának, a valbarai farkasok Falkavezérének vagy az anyjának, Sabine-nek jelentett.

Sabine-t persze iszonyúan dühítette, de hát *bármit* tett is Danika – és Bryce –, azzal úgylis feldühítette a Holdsarlófalka alfáját, aki a város Auxiliájának alakváltóit vezette.

Nem számított, hogy Sabine volt a valbarai farkasok falkavezéri címének örököse, hogy évszázadok óta őt illette a cím, ahogy az sem, hogy Danika hivatalosan csupán második az öröklési sorrendben. Méghozzá azért nem, mert évek óta keringtek a pletykák, hogy Danikát fogják örökössé kinevezni, az anyját pedig egész egyszerűen kihagyják a sorból. A vén farkas az unokájának adta a családi örökségnek számító kardot, hiába ígérte, hogy a halálakor Sabine-é lesz. A penge holdfényes éjszakában harsanó vonításként hívta Danikát a tizennyolcadik születésnapján, magyarázta a Falkavezér a váratlan döntését.

Sabine sosem tette túl magát a megaláztatáson. Pláne, hogy Danika mindenhová magával vitte a kardot, főleg, ha tudta, hogy az anyja is ott lesz.

Danika megtorpant a boltíves nyílásban, a zöld szőnyeggel borított lépcső tetején, ami a galéria alatt található irattárba vezetett – oda, ahol Lehabah éjt nappallá téve őrizte a régiségkereskedés valódi kincseit. A CCE-n történelem szakot végzett Danika valójában ezért ugrott be olyan gyakran: szerette nézegetni a régi korok művészeti remekeit és könyveit, hiába szívta a vérét Bryce az olvasási szokásai miatt.

Danika megfordult, karamellszínű szeme megrebbent.

– Philip Briggst ma kiengedik.

Bryce összerezzent.

– *Mi van?*

– Valami istenek verte formaság miatt engedik el. Valaki elcseszte a papírmunkát. A megbeszélésen elmondják a részleteket. – Megfeszítette keskeny állkapcsát, a lépcsősor lámpáinak üvegén átragyogó elsőfény visszaverődött mocskos hajáról. – Olyan szar ez az egész!

Bryce gyomra felfordult. Az emberek lázadása megmaradt Pangera északi részén, a Haldren-tenger túloldalán található hatalmas földrészen, de Philip Briggs mindent megtett, hogy elhozza Valbarába is.

– De hát a lázadók bombagyárában tartóztattátok le őket a falkával!

Danika toppantott egyet a zöld szőnyegen.

– Nyomorult bürokrácia!

– De hát fel akart robbantani egy *klubot!* Szó szerint megtaláltátok náluk a Fehér Holló alaprajzát.

A város egyik legnépszerűbb szórakozóhelyét akarták megtámadni, iszonyú sokan vesztek volna oda. Briggs korábbi robbantásai nem öltöttek ugyan ekkora mértéket, de ugyanolyan halálosak voltak, és egyetlen célt szolgáltak: hogy kirobbantsák a háborút az emberek és a vanírok között, éppúgy, ahogy Pangera hűvösebb éghajlatán. Briggs nem titkolta a célját, globális konfliktust akart szítani, ami mindkét oldalon milliók életét követelhetne. Mindezt elfogadható áldozatnak tartotta, ha cserébe az embereknek lehetőségük nyílik letaszítani a trónjukról az elnyomóikat – a mágikus képességekkel rendelkező, hosszú életű vanírokat és az Asztereket, akik a pangerai Örök Városból uralták Midgard bolygót.

Csakhogy Danika Ördögfalkája elejét vette a robbantásnak. Letartóztatták Briggst és a legfőbb támogatóit, akik mind a Kérek csoportjához tartoztak, és megkímélték az ártatlanokat fanatikus tetteiktől.

Crescent City Auxiliájának egyik legelítettebb alakváltó alakulataként az Ördögfalka az Óvárosban járőrözött, ügyeltek rá, nehogy a részeg, tapizós turisták részeg, halott turistákká váljanak, ha rossz célpontot választának. Megvédték a bárókat, kávézókat, koncerttermeket és

üzleteket az éppen arra tévedő piti bűnözőktől. És gondoskodtak róla, hogy a Briggshez hasonló alakok rács mögé kerüljenek.

Elméletileg a 33. Birodalmi Légión is ugyanezért dolgozott, de a kormányzó saját hadseregének legendás katonáit adó angyalok csak csúnyán néztek, és Héllal fenyegetőztek, ha valaki ellenszegült nekik.

– Hidd el – indult meg Danika csörtetve lefelé –, rohadt világosan kifejttem majd a megbeszélésen, hogy Briggs szabadon eresztése elfogadhatatlan!

Ehhez kétség sem fért. Még ha Danikának Micah Domitus képébe kell viczorognia, akkor is megérteti velük, amit akar. Kevesen akadnak, akik hajlandóak lennének magukra haragítani Crescent City arkangyalát, de Danika tétovázás nélkül megtenné. És tekintve, hogy a város mind a hét vezetője jelen lesz a megbeszélésen, ez nagy eséllyel be is fog következni. Könnyedén puskaporossá vált a levegő, ha egy légtérben tartózkodtak. A hivatalosan Lunathion nevet viselő metropolisz, Crescent City, azaz Félholdváros hat alsó vezetője nem kifejezetten kedvelte egymást. Mindegyik vezető a város egy-egy negyedét irányította: a farkasok Falkavezére a Holderdőt, a tündér Őszkirály az Öt Rózsát, a Holtkirály a Csontnegyedet, a Viperakirálynő a Húspiacot, az Orákulum az Óvárost, és a szinte mindig távolmaradásával tündető, az Ezer víz házát és a mélyen nyugvó Kék Udvar képviselő Folyókirálynő az Isztrosz folyó türkiz vizét, amit csak nagyon ritkán hagyott el.

Az Aszfodéloszmezőkön lakó embereknek nem volt vezérük. Nem kaptak helyet az asztalnál. Philip Briggs jó néhány szimpatizánst magáénak tudhatott emiatt.

Micah, a Központi Üzleti Negyed vezetője irányította mindannyiukat. Városi tisztségei mellett ő volt Valbara arkangyala is. Az egész kibaszott tartomány ura, aki csakis a hat Aszternek felelt az Örök Városban, egész Midgard bolygó lüktető szívében és fővárosában. Ha van valaki, aki börtönben tarthatja Briggst, az ő.

Danika leért a lépcső aljára, már nem is látszott a rézsútos mennyezettől. Bryce elidőzött még az ajtóban, hallgatta, ahogy Danika így szól:

– Szia, Syrinx!

Válaszképp a tizenöt kilós kiméra örömteli vakkantása szállt felfelé a lépcsőn.

Jesiba két hónapja vette az alsóbbrendű lényt, akinek Bryce nagyon megörült. *Nem házi kedvenc!* – figyelmeztette Jesiba. *Drága, ritka jószág, amit egyedül azért vettem, hogy segítsen Lehabah-nak a könyvekre vigyázni. Ne akadályozd a munkában!*

Bryce eddig nem tájékoztatta Jesibát, hogy Syrinxet jobban érdekli az evés, az alvás és a hasa simogattatása, mint az értékes könyvek őrzése. Igaz, hogy erre a főnöke is könnyedén rájöhetett volna, ha veszi a fáradságot, és ránéz a könyvtár tucatnyi kamerájának felvételeire.

– Mi van, hangya került a gatyádba, Lehabah? – kérdezte Danika gúnyos mosollyal a hangjában.

A tűzszellem morogva válaszolt:

– Nincs gatyám. Sem semmilyen egyéb ruhám. Annak, aki lángokból áll, nem szokása ilyesmit hordani, Danika.

Danika felvihogott. Még mielőtt Bryce eldönthette volna, lemenjen-e levezetni a tűzszellem és a farkas közti meccset, megcsörrent az íróasztalon álló telefon. Sejtette, ki lehet az.

A szőnyegbe süppedő cipősarokkal a telefonhoz sietett, és sikerült még azelőtt felvennie, hogy hangpostára kapcsolt volna, megkímélve magát egy ötperces fejmosástól.

– Szia, Jesiba!

Gyönyörű, dallamos női hang felelt:

– Kérlek, add át Danika Fendyrnek, hogy ha továbbra is szekrényként használja a tárolót, akkor *tényleg* gyíkká változtatom!

MIRE DANIKA VISSZAÉRT A GALÉRIA BEMUTATÓTERMÉBE, Bryce végighallgatta Jesiba enyhén fenyegető hangvételű fejmosását a hozzá nem értéséről, kapott egy e-mailt egy idegesítő ügyféltől, aki követelte, hogy Bryce iparkodjon a megvásárolt ősi urna papírmunkájával, mert a hétfői koktélpártiján villogni akar vele a hasonlóképp idegesítő barátai előtt, és jött két üzenet Danika falkájától, az iránt érdeklődtek, ki fog-e nyírni valakit az alfájuk Briggs szabadon eresztése miatt.

Nathalie, Danika harmadparancsnoka elég nyíltan fogalmazott: *Kiborult már Briggs miatt?*

Connor Holstrom, Danika másodparancsnoka jobban meggondolta, mit küld az éterbe, hiszen bármi bármikor kiszivároghatott. *Beszéltél már Danikával?* – kérdezte.

Bryce épp visszaért Connornak – *Igen. Rajta vagyok az ügyön* –, amikor egy kisebb ló méretű szürke farkas lökte be mancsával a vas irattárájtót, karma megcsikordult a fémen.

– Ennyire nem tetszett a ruhám? – kérdezte Bryce, és felállt a székéből.

Ebben az alakjában csak Danika karamellszínű szeme maradt ugyanolyan, csak az ellensúlyozta a farkas minden egyes méltóságteles lépéséből áradó fenyegetést, ahogy az íróasztalhoz sétált.

– Rajtam van, ne aggódj! – Hosszú, éles agyarak villantak minden szónál. Danika bolyhos füle megrebbent, ahogy meglátta a kikapcsolt számítógépet és Bryce táskáját az asztalon. – Te is jössz?

– Nyomoznom kell Jesibának. – Bryce felkapta a kulcsosomót, ami az élete különböző részeibe vezető ajtókat nyitotta. – Már megint azal nyaggat, hogy keressem meg Luna kürtjét. Mintha nem azt kerestem volna megállás nélkül az elmúlt egy hétben!

Danika a bemutatóterem egyik látható kamerájára pillantott a tízezer éves, lefejezett táncoló faunszobor mögött. Dús farka meglebbent.

– Egyáltalán minek az neki?

Bryce vállat vont.

– Annyira nem vagyok tökös, hogy rákérdezzek.

Danika a bejárati ajtóhoz vonult, ügyelt rá, nehogy akár a szőnyeg egyetlen szálát is meghúzza a karmaival.

– Kétlem, hogy csupa szívjóságból visszajuttatná a templomba.

– Szerintem is előnyére akarja fordítani a helyzetet – hagyta helyben Bryce.

Kiléptek az Isztrosztól egy háztömbnyire futó, csendes utcára. A déli napfény felhevítette a macskaköveket, amiken Danika áthatolhatatlan, bundás falat képezett Bryce és a járdaszegély között.

A szent kürtöt az áramszünet alatt vitték el, ez volt a katasztrófa legfontosabb híre: a tolvajok a sötétség leple alatt betörték Luna templomába, és ellopták az ősrégi tündérrelikviát a hatalmas, trónon ülő istennő szobrának öléből.

Maga Micah arkangyal is szép kis summát ajánlott a nyomravezezőnek, és ígéretet tett, hogy az igazságszolgáltatás elé állítják a szent-ségtörő tolvajt.

Azaz keresztre feszítik.

Bryce mindig nagy ívben elkerülte a KÜN ennek helyet adó terét. Bizonyos napokon, amikor épp olyan volt a széljárás és a hőmérséklet, a vér és a rothadó hús büze jó néhány háztömbbel odébb is érezhető volt.

Bryce tartotta a lépést Danikával, ahogy a hatalmas farkas az utcát fürkészte, orrával a veszély legapróbb jelét is megpróbálta kiszimatolni. Bryce féltündérként sokkal kifinomultabb szaglással rendelkezett egy átlagos embernél. Gyerekként hosszasan szórakoztatta a szüleit azzal,

hogy leírta, kinek milyen illata van a kis hegyi városukban, Nidarosban. Az emberek képtelenek így érzékelni a világot. Ugyanakkor Bryce labdába sem rúghatott a barátnője mellett.

Danika az utcát szimatolva meglegyintette a farkát – és nem a boldogságtól.

– Nyugi! – csitította Bryce. – Elmondod a vezetőknek, amit kell, aztán majd ők döntenek.

Danika lesunya a fülét.

– Már baszhatjuk, B. Az egészet.

Bryce összevonta a szemöldökét.

– Komolyan úgy gondolod, hogy a vezetők szabadon akarnak eresztetni egy Briggs-féle lázadót? Úgyis találnak valami apróságot, ami miatt visszahajíthatják a börtönbe. – Tette hozzá, mert Danika továbbra sem volt hajlandó ránézni. – Tuti, hogy a 33. minden egyes lélegzetvételét figyeli. Ha csak sandán pislant, a saját bőrén tapasztalhatja, miféle fájdalmat képesek az angyalok okozni. Hél bugyraitra, a kormányzó akár még az Umbra Mortist is utánaküldheti!

Micah orgyilkosának ritka erő lakozott az ereiben, villámaival szinte bármilyen fenyegetésen felülkerekedhetett.

Danika megcsillanó fogazattal vicsorgott.

– Én is elbánok Briggsszel.

– Tudom. Mindenki tudja, Danika.

Danika felmérte az előttük futó utcaszakaszt, elnézett a hat trónoló Asztert – és az elesett nővérüknek emléket állító üres trónt – ábrázoló poszter mellett, de végül csak fellélegzett.

Danikára mindig olyan terhek és elvárások nehezdednek majd, amiket Bryce-nak sosem kell elviselnie, és rohadtul hálás is volt, hogy nem kell ilyesmivel szembenéznie. Ha elcseszt valamit, Jesiba jó alaposan kiosztotta pár percben, és ezzel le is volt tudva a dolog. Ha Danika cseszt el valamit, az bekerült minden híradóba, és elterjedt a hálón is.

Sabine gondoskodott róla.

Bryce és Sabine azóta gyűlölték egymást, hogy az alfa rávicsorgott egyetlen gyermeke selejtes félvér szobatársára első nap az egyetlen. És Bryce azóta szerette Danikát, hogy új szobatársa ennek ellenére kezret nyújtott neki, és azt mondta, Sabine azért ilyen zabos, mert egy izmos vámpírban reménykedett, akire a nyálát csorgathatta volna.

Danika ritkán hagyta, hogy mások – főleg Sabine – véleménye letörje a magabiztosságát és a boldogságát, de az ilyen kemény napokon... Bryce felemelte a kezét, és egyetlen nyugtató, hosszú mozdulattal végigfuttatta Danika izmos oldalán.

– Gondolod, hogy Briggs téged vagy a falkát veszi majd célba? – kérdezte Bryce összeránduló gyomorral. Danika nem egyedül tartóztatta le Briggst, így a férfinak mindannyiukkal volt elszámolnivalója.

Danika felhúzta az orrát.

– Nem tudom.

A szavak visszhangot vertek közöttük. Közelharcban Briggsnek esélye sem lett volna Danika ellen. De a bombák teljesen átírták a játékszabályokat. Ha Danika túl lett volna már a Zuhanáson, és halhatatlanná vált volna, valószínűleg túlélne. De mivel nem tette... mivel ő volt az egyetlen az Ördögfalkából, aki nem tette... Bryce szája kiszáradt.

– Vigyázz magadra! – figyelmeztette halkán.

– Fogok – válaszolta Danika. Meleg tekintete továbbra is felhősnek tűnt. De aztán oldalra rántotta a fejét, mintha csak vizet akarna kirázni belőle, teljesen kutyaszerű volt a mozdulat. Bryce gyakran csodálta Danikát, amiért ilyen könnyedén számúzi a félelmeit, vagy legalábbis elég mélyre temeti őket ahhoz, hogy továbblépjen. És igen, Danika most is témát váltott. – A testvéred is ott lesz a megbeszélésen.

Féltestvér. Bryce inkább nem javította ki. *Féltestvér és tiszta vérű tündérrohadék.*

– És?

– Gondoltam, megemlítem, hogy találkozni fogok veled. – A farkas vonásai megenyhültek kissé. – Meg fogja kérdezni, hogy vagy.

– Mondd meg Ruhnnek, hogy el vagyok foglalva, és menjen a francba!
Danika felnevetett.

– És egész pontosan hol fogsz nyomozni a kürt után?

– A templomban – sóhajtotta Bryce. – Most komolyan, napok óta keresem, és az égvilágon semmit sem találtam. Nincsenek gyanúsítottak, nem keringenek pletykák a Húspiacon, hogy eladó lenne, még csak okát sem látom annak, hogy valaki el akarja lopni. Elég híres dologról van szó ahhoz, hogy bárki tette is, *nagyon* eldugja. – Homlokráncolva a tiszta égboltra pillantott. – Már azon is elgondolkoztam, hogy talán köze van az áramkimaradáshoz, hogy valaki pont azért vágta el a város áramellátását, hogy a káoszban ellophassa. Nagyjából húsz ember van ebben a városban, akinek van ennyi sütnivalója, és csak a félének állnak rendelkezésére a megfelelő eszközök ahhoz, hogy meg is valósítsa.

Danika farka megrezzent.

– Ha képesek ilyesmire, akkor jobb, ha távol tartod magad tőlük. Add elő Jesibának, hogy keményen dolgozol, hadd higgye, hogy keresed, aztán hagyd a fenébe! Vagy előkerül addigra a kürt, vagy jöhet a következő hülye ötlete.

– Csak tudod... Olyan jó lenne megtalálni a kürtöt – vallotta be Bryce. – A saját karrierem szempontjából.

Bármiről legyen is szó egész pontosan. Egy éve dolgozott már a galériában, de egyedül undor ébredt benne, hogy milyen pofátlanul sok pénzt szórnak el a gazdagok ősrégi szarokra.

Danika szeme megrebbent.

– Igen, tudom.

Bryce ide-oda húzogatta az aranymedált – a három összefonódó kör csomóját – a nyakában lógó finom láncon.

Danika a karmaival, a kardjával és fegyverekkel indult járőrözni, Bryce mindennap viselt pánccélját viszont egyedül ez alkotta: egy Arkhé-amulett, épphogy akkora, mint a körme, Jesibától kapta a munkába állása napján.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Védőruha nyaklánc formájában – csodálta Danika, amikor Bryce bemutatta neki, mennyire védi őt az amulett a különféle mágikus tárgyak hatásától. Az Arkhé-amuletteknek megkérték az árát, de Bryce nem hitette magát azzal, hogy Jesiba ne a saját céljait szem előtt tartva adta volna neki. Biztosítási rémálom lett volna, ha Bryce-t nem védi semmi.

Danika a nyakláncra biccentett.

– Ne vedd le! Főleg akkor ne, ha a kürthöz hasonló szarok után kutatasz!

Hiába hunyt ki már réges-régen a kürt elképesztő ereje, ha nagy erővel bíró személy lopta el, Bryce-nak szüksége lesz mágikus védelemre.

– Oké, persze – vágta rá Bryce, pedig Danikának igaza volt. Egyetlen egyszer sem vette le a nyakláncot azóta, hogy megkapta. Ha Jesiba valaha kirakja őt, valahogy meg kell tartania a láncot. Danika jó néhány alkalommal felhívta erre a figyelmét, képtelen volt megálljt parancsolni az alfaösztröneinek, mindenáron meg akarta védeni őt. Bryce részben ezért szerette annyira – és ezért szorult úgy el a mellkasa ebben a pillanatban a szeretettől és a hálától.

Megrezzent a telefonja a táskájában, mire kihalászta. Danika oda-pillantott, meglátta, ki hívja Bryce-t, és fülét hegyezve megcsóválta a farkát.

– Egy szót se Briggsről! – figyelmeztette Bryce, majd fogadta a hívást.
– Szia, anya!

– Szia, kicsim! – Ember Quinlan tiszta hangja töltötte meg a fülét, és Bryce a kettejüket elválasztó ötszáz kilométeres távolság ellenére is elmosolyodott. – Csak rá akartam kérdezni, hogy akkor jó lesz-e, ha jövő hétvégén meglátogatunk.

– Szia, anyuci! – vakkantotta Danika a telefonba.

Ember felnevetett. Danika az első találkozásuk óta *anyának* szólította, és Ember, akinek egyetlen gyereke született, nagy örömmel fogadott még egy, Bryce-hoz hasonlóan akaratos és engedetlen lányt.

– Danika is veled van?